

Bevezetés

Református hitvallásunk, a Hedelbergi Káté 1. kérdés-feleletében ma az utolsó szakaszhoz érkeztünk, amelyik így szól: „... *mindennek üdvösségemre kell szolgálnia. Ezért Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről és szív szerint hajlandóvá és készsé tesz arra, hogy szüntelenül neki éljek.*”

1

„... *mindennek üdvösségemre kell szolgálnia.*” **Hogyan értsük ezt?**

(1) Mi az üdvösség? Két szép kifejezést találtam erre: **(1A)** Az üdvösség **Istennel megbékélt életet** jelent (Joó Sándor). **(1B)** Az üdvösség **Istennel életközösségben megélt élet** (Cseri Kálmán). Ha a két kifejezést összekapcsolom, akkor világossá válik, hogy az üdvösség **nem valami opció**, amely a halálunk után aktíválódik, hanem valami, ami már a földi életben is valóság. Az üdvösségre jutott ember megbékélt Istennel, azaz helyreállt, és zavartalan, akadálymentes a közössége, a kommunikációja azzal, aki mindent a kezében tart. Úgy élheti mindennapjait, élhet meg rosszat és jót egyaránt, hogy bizonyosan tudja Isten jelenlétében élni. Van, aki vigyáz rá, van, aki kezében tartja, van, aki vezeti az életét. Úgy élhet félelmek és szorongások nélkül, hogy az életének örökkévaló távlatai vannak.

Nem kell „perc-emberként” tengődnöm, a lehető legkevesebb sebbel valahogy túlélni az életet, hanem ahogy a zsoltárversből hallottuk: „**Nem adtál el-lenség kezébe, hanem tágas térre állítottad lábamat.**” Ez itt a szabadág, a háttartalanság, annak boldog állapotnak kifejezése, amikor megértem, hogy nem a pillanatnyi gondjaim, nem a naponként rám nehezedő elvárásaim és feladataim, nem a létharcaim, nem a nyomorúságaim határozzák meg az életemet, hanem egy mindezeknél sokkal hatalmasabb hatalom kezében van a sorsom. Sőt, minden, ami történik velem az életben, egy célt munkál, ti. azt, hogy az Istennel helyreállt (megbékélt) kapcsolatomban és kommunikációm egyre jobbá és jobbá legyen, és minél inkább tudjam magam Isten kegyelmes kezében. Hívő emberként is félünk a bajoktól, a tragédiáktól, a nehézségektől. Nem keressük azokat. De nem is tudjuk „megúszni” őket. A kegyelmes Isten mégis képes még ezekből a mélységeinkből is valami nagy jót munkálni!

Élt egyszer bányász, aki a legnagyobb ellensége volt mindennek, ami Istennel volt kapcsolatos. Gyűlölte a hívőket, utálta a Bibliát, és ahol csak tudta szidta és átkozta az Istent. Egyszer azonban baleset történt a bányában, és ő ebben a balesetben elvesztette a lábait. Évek keltek mire el tudta fogadni új élet-helyzetét. És akkor hívatta a helyi lelkészt, aki elmondta, hogy most már boldog,

és hálás a lábai elvesztéséért. ??? Hogyan? Boldog? Hálás? Igen, az! Mert ebben a mélységben közel jött hozzá az általa olyannyira gyűlölt Isten. El kellett vesztenie a lábait azért, hogy az örök élet, az üdvösség drága ajándéka az övé lehessen. Elmondta: az Istennel megbékélt élete többet ér, mint a lábai. – Ez egy szélsőséges példa. Nem történik mindenkivel az, ami ezzel az emberrel. De ez a példa jól mutatja mit jelent ez: „... *mindennek üdvösségemre kell szolgálnia.*”

2

És végül: honnan tudhatom, hogy ez nem csak illúzió, nem csak önáltatás, amit bebeszélek magamnak, hogy könnyebb legyen átvészelni a hétköznapokat? Hitvallásunk így fogalmaz: „... *Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről...*” Vagyis Isten Szentlelke az, aki megvilágosít, meggyőz, és megerősít abban, hogy üdvösségem van, örök életem. Nem csak bebeszélem magamnak, nem csak úgy érzem megbékéltem Istennel, hanem mindez valóság, boldog bizonyosságom!

Istenben hívő emberként nap mint nap megtapasztalhatom, átélhetem, rácsodálkozhatom arra, hogy Isten jelenlétében élek. Különös dolog ez, amely nehezen magyarázható! Valami olyasmi ez, mint amikor Isten újra és újra megmutatja magát az életemben: „*Hahó! Itt vagyok! Én mindig itt vagyok!*” Istenben hívő emberként is lehetünk az örökkévalóság embereiből újra a percek embeireivé, akkor, amikor elveszítjük életünk mennyei távlatait, mert valami pillanatnyi tölti az életünket, a gondolkodásunkat.

Volt valamikor egy ifis társam, akivel egy keresztény közösségbe jártunk. Súlyos asztmás volt, és erre olyan erős gyógyszereket kapott, hogy azok tönkre tették a szívét. Az orvosok azt mondták neki, hogy nem szülhet gyermeket, mert abba belehalhat ő is, a gyermek is. A lány akkor döntött: ő márpedig bebizonyítja, hogy nem az orvosoknak lesz igaza! Hátat fordított a közösségünknek, egyik napról a másikra eltűnt. Ismeretlen helyre költözött. Elérhetetlenné vált. Ezzel hátat fordított Istennek is. Évekkel később adott hírt magáról. Egészséges gyermeke született, és ő is életben maradt. Nem az orvosok győztek! De az út, amely igazához vezetett nagyon sokba került. Egyedül maradt, elkeseredett és boldogtalan emberként tengődött, távlatok és remények nélkül. Bejárhatta volna ezt az utat az Istennel is. Győzhetett volna talán így is. De egészen másként és más lett volna az eredmény.

Befejezés

Isten nélkül olyanok vagyunk, mint a hangyák, alig van rálátásunk az életünkre. Isten azonban fel akar emelni, „*tágas térre akarja állítani a lábunkat.*” Kitégítani beszűkült látókörünket, távlatot kínál: örökkévalóságot a percekben megélt élet helyett. Azt akarja, hogy az Ő szemével láthassuk magunkat, és bizony az Isten szemével látott életben minden egészen másként, más színben látható!